

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1934

ΑΡΙΘ. 17

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Ἡ ἀγιωτάτη μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐθέσπισεν ἵνα κατὰ τὴν τετάρτην ταύτην ἀπὸ τοῦ ἀγίου Πάσχα Κυριακὴν τελῆται ἡ ἀνάμνησις τοῦ θαύματος τῆς παρὰ τὴν ἐπὶ τῇ Προβατικῇ πύλῃ κολυμβήθραν τῆς Ἱερουσαλήμ θεραπείας τοῦ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἀσθενοῦντος καὶ, ἕνεκα τούτου ἀπηλπισμένου πτωχοῦ παραλυτικοῦ (Ἰω. ε' 1—15). Τῆς ἑορτῆς ταύτης ἡ ὑπόθεσις, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐλέχθη, ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸ τοῦ Πάθους περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου, τὰ ἐξ αὐτῆς ὅμως διδάγματα καὶ αἱ θεωρητικαὶ ἀλήθειαι, αἵτινες ἐπὶ τοῦ θαυμασίου τούτου γεγονότος στηρίζονται—καθὼς καὶ τὰ τῶν ἐπομένων ἑορτῶν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, τῆς Σαμαρείτιδος καὶ τοῦ Τυφλοῦ—ἔχουσιν ἀμεσωτάτην σχέσιν πρὸς τὴν χαρμόσυνον τοῦ «Πεντηκοσταρίου» λατρευτικὴν περίοδον, ἕνεκα τούτου δὲ καὶ, ἀνεξαρτήτως τῆς χρονολογικῆς ἱστορικῆς τάξεως, ἐθεσπίσθη καὶ ἡ παροῦσα ἑορτὴ καὶ αἱ ἐπόμεναι, ὡς εἴρηται, τρεῖς ἄλλαι, δι' ὧν ἐνισχύεται καὶ διαφωτίζεται ἡ πίστις ἐπὶ τὸν Ἀναστάνα Λυτρωτὴν, τὰς θείας καὶ σωτηρίουσ ἰδιότητος τοῦ Ὁποίου καὶ τονίζει ἡ τετρὰς αὕτη τῶν ἑορτῶν, ἣτις ὑπομνήσκει τὴν ἄλλην ἑορτίον τετράδα, τὴν παρασκευάζουσαν πρὸ τῆς ἐνάρεξως τοῦ πενήμιου καιροῦ τῆς μετανοίας τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς.

Ἡ ῥεματογραφία τῆς σημερινῆς ἑορτῆς—ἐκτὸς τῶν καθαρῶς ἀναστασίμων λόγῳ τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς πασχαλίου περιόδου ὕμνον—ἀναφέρεται εἰς τὴν προμνησθεῖσαν διήγησιν τῆς θαυμαστῆς θεραπείας τοῦ Παραλυτικοῦ καὶ μετὰ ποιητικῆς χάριτος καὶ μουσικότητος ὑποβλητικωτάτης ζητεῖ νὰ ἐξάσῃ τὴν σωστικὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνώπιον τῆς ὁποίας οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἀδύνατον ἢ τὸ δύσκολον. Τὴν δύναμιν ταύτην τοῦ Σωτῆρος βλέπει ἡ Ἐκκλησία ἐκδηλουμένην, ἕνεκα τῆς ἀπείρου Αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον

ἀγάπης, τοῦ ὁποίου παρίσταται ὡς διαρκῆς προστάτης καὶ αὐτάκλητος θεραπευτῆς. Τῆς προστασίας δὲ τοῦ Κυρίου οὕσης ἐξησφαλισμένης διὰ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν παντοδυναμίαν τῆς ἀγάπης Του, οὐδεμία περίπτωσις ὑπάρχει ἀποθαρρύνσεως ἢ ἀπελπισίας, οὐδ' ἐν αὐταῖς ταῖς δυσχερεστάταις τοῦ βίου στιγμαῖς.

Τί καὶ ἂν «κατηγάλωσεν ἰατροῖς τὸν ἅπαντα βίον», ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνακουφίσεως, καὶ ἔμεινε καὶ πτωχὸς ὁ ἐγκαταλελειμμένος ἀσθενὴς τῆς Βηθεσδά; Τί καὶ ἂν δὲν ἔχη ἄνθρωπον «ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ» βάλῃ αὐτὸν εἰς τὴν κολυμβήθραν καὶ ἄλλος προφθάνῃ πρὸ αὐτοῦ καὶ λαμβάνῃ τὴν θεραπείαν; Τί καὶ ἂν ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ὀλόκληρα μάτην ὑπέμενεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ὀδύνης του; Δὲν ἐδικαιοῦτο ν' ἀπελπισθῇ, ὅλα ἔπρεπε νὰ λησμονηθοῦν, τίποτε δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν θλίβῃ πλέον καὶ νὰ τὸν στενοχωρῇ, διότι «ἤγγικεν ἡ σωτηρία».

Ἐντελῶς ἄνθρωπινον—φυσικώτατον—τὸ παράπονον τοῦ ἀσθενοῦς :

* . . . . .
Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω
ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ
βάλῃ με ἐν αὐτῷ,
ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι
ἄλλος προλαμβάνει με
καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν·
ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάκειμαι·

Ἄλλ' ἡ θεοπρεπὴς ἀπάντησις τοῦ Κυρίου αἴρει τὸ παράπονον καὶ διδάσκει τοὺς ἐν ἀνάγκαις εὐρισκομένους πιστοὺς :

Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα,
διὰ σὲ σάρκα περιβέβλημαι,
καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω ;

Μὲ μίαν μόνον φράσιν ὁ ἄνθρωπος ἀποκαθίσταται ὑγιής :

«Ἄ μόν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει»,
καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει :

«Πάντι Σοι δυνατὰ
πάντα Σοι ὑποτέττανται».

Ἡ θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦντος σωματικῶς ὑπομινῆσκει τὴν ἀνάγκην τῆς θεραπείας τῆς ψυχῆς δι' ὅσους, τυχόν, αἰσθάνονται ὅτι δὲν ἔχουσιν ἔτι τὴν δύναμιν νὰ βαδίσωσι τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, ἢ δὲ πρὸς τὸν θεραπευθέντα συμβουλίη τοῦ Κυρίου «μηκέτι ἀμάρτανε ἵνα μὴ χειρόν τί σοι γένηται» εἰς πολλὰς σκέψεις ἐμβάλλει τὸν ἐν Χριστῷ ἀναγεννηθέντα διὰ τοῦ βαπτίσματος πλουσιώτατον δ' ἐνταῦθα παρέχεται ὑλικὸν πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν τῶν πεποιθότων ἐπὶ τὴν ἀπολυτρωτικὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὑποχρωμένον νὰ προσέξωσιν ἑαυτοὺς καὶ νὰ πράττωσι πᾶν τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ «φωτεινοῦ» τῆς ἀναγεννήσεως ζιτωνός. Ἀκριβῶς δ' ἐν τῇ λεπτομερείᾳ ταύτῃ, τῆς ἀνάγκης τῆς προσοχῆς, ἥτις ἀποδίδει τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου βούλησιν καὶ ἐνέργειαν, ἐγκρατεία ἢ εὐθύνη τῶν ἐν Χριστῷ λελυτρωμένων, οἵτινες ἐφ' ὅσον τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ κακοῦ δύνανται νὰ εἶναι ἀπολύτως βέβαιοι περὶ τῆς νίκης, ἥτις «τελειοῦται», κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀδυναμίᾳ, τῇ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ἐνισχυομένη καὶ ἱκανὴ καθισταμένη νὰ ἐγειρήται καὶ νὰ βαδίξῃ ὡς ποτε ὁ παραλυτικός.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

4. Ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει ὅτι ἡ βούλησίς του εἶνε ἐλευθέρω.

Ἀποδειχθέντος ὅτι ἡ βούλησις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἐλευθέρω, ὀλίγα ἀπομένει νὰ εἰπωμεν ὡς πρὸς τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τὴν ἐλευθερίαν του ταύτην, ἀφοῦ τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ κύριον ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιχείρημα. Ὑπάρχουν ὁμοίως καὶ ἄλλα ἐπιχειρήματα ἀποδεικνύοντα ὅτι ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ὅτι ἔχει ἐλευθέρω βούλησιν, διότι τοῦτο ἐμφαίνεται ἀπὸ τὰς πράξεις του. Ἡ γνώσις αὐτῆ τῆς ἐλευθερίας εἶνε ἐκείνη πού ἱκανοὶ τὸν ἄνθρωπον νὰ θέτῃ ἐνώπιόν του ἕνα σκοπὸν καὶ νὰ φέρεται πρὸς αὐτὸν ἐσκεμμένω, τὸν κάμνει δὴλ. ἱκανὸν νὰ προσχεδιάξῃ, τὸν καθιστᾷ ὄν προσωπικόν. Εἶνε δὲ περιττὸν νὰ τονισθῇ ὅτι εἶνε καθολικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ ἄνθρωπος σχεδιάζει. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ γλῶσσα παρέχει μίαν θετικὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος πάντοτε ἢ πανταχοῦ ἐπίστευε τὸν ἑαυτὸν του ὅτι εἶνε ἐλεύθερος· διότι λέξεις ὅποια αἰ θέλω, ἐκλέγω, ἀποφασίζω ὑπάρχουν

εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Δὲν θὰ ἐπιμείνωμεν ὁμοίως λεπτομερέστερον εἰς τοῦτο, ἐφ' ὅσον εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ὅτι κέκτηται ἐλευθέρω βούλησιν, ὅπερ καὶ ἀποτελεῖ τὴν προϋπόθεσιν διὰ πᾶν ἀνθρώπινον ἐγχείρημα.

5. Ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὰς πράξεις του.

Ὑπὸ ταύτην ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὸν τρόπον πού χρησιμοποιεῖ τὴν ἐλευθερίαν του, τοῦτο δὲ φαίνεται ἄμεσον ἐπακόλουθον τῆς γνώσεώς του ὅτι εἶνε ἐλεύθερος. Ἐκτὸς τούτου, ἡ αἴσθησις τῆς εὐθύνης εἶνε ἐκ τῶν ἐμφύτων πεποιθήσεων τῆς ἀνθρωπότητος. Δυνατόν, βεβαίως, νὰ ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις, ὡς συμβαίνει καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους κανόνας· ἀλλὰ τῆς ἀνθρωπότητος λαμβανομένης ἐν τῇ ὁλότητι τῆς, ὁ ἄνθρωπος πάντως πιστεύει εἰς τὴν ἰδίαν του εὐθύνην.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ἐπ' ἴσης ὅτι τὴν εὐθύνην του αὐτὴν αἰσθάνεται πρῶτον ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἢ οἰουδήποτε ἄλλου ὑπερφυσικοῦ ὄντος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἶνε ὑπεύθυνος καὶ πρὸς τοὺς ὁμοίους του, εἰδικώτερον δὲ πρὸς ἐκείνους μεταξὺ τῶν ὁμοίων ζῆ· ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο ἡ κυρία ἰδέα. Διότι ὁ ἄνθρωπος πρῶτιστα πρέπει νὰ ἦνε ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Ποιητοῦ του μᾶλλον παρὰ τῶν ὁμοίων του. Οὕτω τὸ τέκνον εἶνε κυρίως ὑπεύθυνον εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ κατὰ δεύτερον λόγον εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς του. Ἐπομένως, ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς εἶνε ὁ Ποιητὴς μας, εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἀπέναντι Αὐτοῦ· ἐφ' ὅσον δὲ μᾶς ἐτοποθέτησε μεταξὺ καὶ ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ πιθανῶς ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποτελῶμεν μέρος τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, εἴμεθα ὑπεύθυνοι καὶ πρὸς αὐτούς. Ὡστε ἡ ἀδελφότης τοῦ ἀνθρώπου προκύπτει φυσικῶς ἐκ τῆς πατρότητος τοῦ Θεοῦ.

6. Ἡ ἠθικὴ συναίσθησις τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος, ἔπειτα, κέκτηται τὴν ἀξιοσημειώτοτον ἱκανότητα νὰ διακρίνῃ τὸ ποῖον τῶν ἐλευθέρων του πράξεων, χαρακτηρίζων τὰς μὲν ὡς ἀγαθὰς, τὰς δὲ ὡς φαύλας· αἱ δεύτεραι αἴται εἶναι αἱ καλούμεναι ἁμαρτίαι. Δύναται δὲ νὰ σημειωθῇ ἐν παρῶντι, ὅτι ἡ ὑπαρξις τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ ἢ τῆς ἁμαρτίας θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς πρόσθετον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας· διότι, ἄλλως, ὁ Θεὸς θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς ὁ δράστης τῶν κακῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων, αὐτὸς δ' οὗτος ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κατηγορηθῇ δι' ὅ,τι πράττει, ὅποτε, φυσικῶς, αἱ πράξεις του δὲν θὰ ἦσαν πραγματικῶς ἁμαρτίαι, διότι, ἐάν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχη βούλησιν ἐλευθέρω, τότε εἶνε μία ἀπλῆ μηχανή, καὶ ἄρα δὲν δύναται νὰ ἁμαρτάνῃ κατὰ τοῦ Θεοῦ (ἢ τοῦ ἀνθρώπου) ὅσον δὲν ἁμαρτάνει ἐν ὥρολόγιον κατὰ τοῦ τεχνίτου του. Τοιοῦτος ἄνθρωπος θὰ ἦτο ἀτελής, ὅπως καὶ ἐν ὥρολόγιον, ὅχι ὁμοίως καὶ φαῦλος· ὀλίγοι ὁμοίως θὰ εἴμπορουσαν νὰ εἴπωσι ὅτι δὲν ὑπάρχουν κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον. Τὸ ὄν, τὸ ὁποῖον εἶνε ἱκανὸν νὰ διακρίνῃ τὸ ποῖον τῶν πράξεων, καλοῦμεν ἠθικόν ὄν, οὕτω δὲ καλοῦμεν τὸν ἄνθρωπον, ὡς κέκτημενον τὸ ἠθικόν συναίσθημα τοῦτο τῆς διακρίσεως τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Ἡ ἔννοια τοῦ ἠθικοῦ τούτου συναίσθηματος θὰ καταστῆ ἴσως πληρεστερα ἐὰν τὸ συγκρίνωμεν πρὸς τὰ λοιπὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, π. χ τὸ τῆς οὐρανοῦ. Διακρίνει τις τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ ὅπως ἄλλος διακρίνει τὸ ἐρυθρὸν ἀπὸ τοῦ κιτρινοῦ ἢ τὸ κυανοῦν ἀπὸ τοῦ πρασίνου. Ὅπως δὲ ἡ αἴσθησις τῶν χρωμάτων δὲν ἀναρτῆται ἐκ τοῦ ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι διαφέροντες ὡς πρὸς τὴν διαίτησιν τῶν χρωμάτων ἢ ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῶν γεύσεων, οὕτω καὶ τὸ ἠθικὸν συναίσθημα δὲν αἴρεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ μὲν θεωρεῖ ἀγαθὴν μίαν πράξιν τὴν ὁποῖαν ἄλλος ἐκλαμβάνει ὡς κακὴν.

Ἡ συναίσθησις αὐτῆ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ εἶνε ὅπως διάφορος ἀπὸ τὰς συναφεῖς πρὸς πράξεις τινὰς εὐαρέστους ἢ δυσαρέστους συνεπείας. Δύναμαι π. χ. νὰ ἀποφύγω νὰ ἐμβαπτίσω τὴν χεῖρά μου εἰς θερμὸν ὕδωρ διότι ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὅταν τὸ ἐπράξα ἄλλοτε ἠσθάνθη πόνον· τοῦτο ὅμως ὅπως διαφέρει τοῦ νὰ ἀποφύγω μίαν πράξιν διότι εἶνε κακὴ. Ἐπ' ἴσης εἶνε ὅπως διάφορον τῆς ὠφελιμότητος τῆς πράξεως· διότι δυνατόν μία πράξις νὰ μὴ μᾶς ὠφελῇ μὲν διόλου, ἢ μάλιστα καὶ νὰ μᾶς βλάπτῃ, νὰ ἦνε ὅμως ἀγαθὴ. Συντόμως εἰπεῖν, πολυάριθμοι δοκιμαῖ τοῦ εὐαρέστου καὶ τοῦ ὠφελίμου δὲν κάμνουν, οὐδὲ εἰμποροῦν νὰ κάμνουν μίαν πεποίθησιν περὶ τοῦ ἀγαθοῦ· αἱ ἰδέαι διαφέρουν κατὰ ποιόν, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς κατὰ βαθμόν.

Ἦ. Ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐρχόμεθα, τελευταῖον, εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν συνείδησιν συχνὰ συγκρίνουν πρὸς τὸ ἠθικὸν συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὀλίγη σκέψις θὰ δεῖξῃ ὅτι εἶνε διάφορα πράγματα. Διότι ὁ ἀνθρώπος δύναται μὲν νὰ ἔχη ἠθικὸν συναίσθημα καὶ νὰ διακρίνῃ τὰς πράξεις εἰς ἀγαθὰς καὶ κακάς, ἀλλὰ νὰ μὴ ἦνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίσῃ κατὰ τρόπον ἄμεσον εἰς ποίαν κατηγορίαν ἀνήκει μία ἐπὶ μέρους πράξις. Εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ μὲ τὴν σκέψιν, εἰς δυσκόλους δὲ περιστάσεις ἐνίοτε τὸ κατορθώνωμεν. Ἀλλὰ τοῦτο, ὡς κανὼν, δὲν εἶνε ἀπαραίτητον. Διότι ἡ ἀνθρωπότης κατέχει κατὰ τὴν ἴδιαν ἀξιοπαρατήρητον, ὅπερ καλεῖται συνείδησις καὶ ὅπερ τῷ λέγει ἄμεσως καὶ χωρὶς σκέψιν καὶ συλλογισμὸν ὅτι πράξις τινὲς εἶνε ἀγαθὴ καὶ ἄλλαι κακαί. Οὕτω ἡ συνείδησις εἶνε ὡσεὶ ὄργανον τοῦ ἠθικοῦ συναίσθηματος, δυνάμενον νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν, ἦτοι τὸ ὄργανον τῆς ὁράσεως· διότι ὅπως ὁ ὀφθαλμὸς διαγινώσκει ὅτι χρώματά τινα εἶνε ἐρυθρὰ καὶ ἄλλα κυανᾶ, τοιούτοτρόπως ἀκριβῶς καὶ ἡ συνείδησις διορᾷ ὅτι πράξεις τινὲς εἶνε ἀγαθαὶ καὶ ἄλλαι κακαί. Εἰς ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων ἡ διάγνωσις εἶνε σχεδὸν στιγμιαία καὶ ὅλος διάφορος ἀπὸ οἰονδήποτε εἶδος συλλογισμοῦ.

Ἀνάγκη δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν εἶνε ἡ συνείδησις ἡ ποιοῦσα τὴν πράξιν ἀγαθὴν καὶ κακὴν, ὅπως δὲν εἶνε ὁ ὀφθαλμὸς ποὺ κάμνει τὸ χρῶμα ἐρυθρὸν ἢ κυανοῦν· ἀπλῶς μᾶς λέγει ποῖαι πράξεις εἶνε ἀγαθαὶ καὶ ποῖαι κακαί. Ὡστε εἶνε μεσάζουσα μεταξὺ ἐνὸς ἄλλου καὶ ἡμῶν αὐτῶν· καὶ αὐτὸς ὁ ἄλλος μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ ἦνε, ὁ Ὅποιος μᾶς ἔδωκε τὴν

συνείδησίν μας, διὰ νὰ δύναται κοινῶς νὰ καλῆται αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μᾶς λέγει ὅτι πρέπει νὰ πράττωμεν τὸ ἀγαθόν, διότι—ὅπως καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀντιλαμβανόμεθα—αὐτὸς εἶνε ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ νὰ πράττωμεν.

Ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἶνε προικισμένη μὲ συνείδησιν, εἶνε ἀναμφισβήτητον. Τὸ δέχονται ὅλοι, καὶ οἱ νέοι καὶ οἱ γέροντες, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοί, οἱ πεπαιδευμένοι καὶ οἱ ἀμόρφωτοι πασῶν τῶν ἐποχῶν, τῶν χωρῶν καὶ τῶν φυλῶν. Ὅλοι ἔχομεν τὴν συνείδησιν· τὸ δὲ λίαν ἀξιοπαρατήρητον εἶνε ὅτι αὐτὴ φαίνεται νὰ ἦνε ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν θέλησίν μας, δὲν δυνάμεθα δηλ. νὰ τὴν διαθέτωμεν ὅπως θέλομεν. Δὲν τὴν διορθώνωμεν, ἀλλ' ἐκείνη μᾶς διορθώνει· διότι ὅχι μόνον μᾶς λέγει ποῖαι πράξεις εἶνε ἀγαθαὶ καὶ ποῖαι κακαί, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐπιδοκιμάζει ὀριστικῶς διὰ τὰς πρώτας καὶ μᾶς ἀποδοκιμάζει ὅταν πράττωμεν τὰς δευτέρας. Πράγματι, ἐν ἑκ τῶν καταπληκτικωτέρων ἀποτελεσμάτων τῆς συνειδήσεως εἶνε τὸ συναίσθημα τῆς τύψεως ἢ τῆς ἀνοχοκατακρίσεως μετὰ κακὴν πράξιν, τὸ ὁποῖον καὶ εἶνε καθολικόν. Εἶνε δὲ τοῦτο διάφορον τῆς λύπης. Εἰμπορῶν νὰ λυπηθῶ διότι ἔκαμα ἐν λάθῃ, ἀλλὰ αἰσθάνομαι τύπην μόνον μετὰ διάπραξιν κακῆς πράξεως.

Ἐὰν δὲ ἤθελεν ἀντιπαρατηρηθῆ ὅτι δὲν συμπίπτουν αἱ συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν πράξεων, ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κρίσις τῆς συνειδήσεως ἐνδὲ ἀνθρώπου ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἐξαγγέλλει δηλ. αὐτὸν εἰς αὐτὸν τί εἶνε ἀγαθὸν δι' αὐτόν, μὲ τὴν γνώσιν του, τοῦτο δὲ εἶνε πολὺ δυνατόν νὰ ἦνε κατὰ δι' ἄλλον ἀνθρώπον. Συγχρόνως δέον νὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ὁ ἴδιος εἶνε μέχρι τινὸς ὑπεύθυνος διὰ τὴν γνώσιν του, ὥστε ὀφείλει νὰ πράττῃ ὅχι μόνον ὅ,τι ἀριστον γνωρίζει, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι εἶνε ἱκανὸς νὰ γνωρίσῃ. Τοῦτο εἶνε σπουδαῖον, μολονότι συχνὰ παραβλέπεται.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ ἠθικὰ κατηγορήματα τοῦ ἀνθρώπου γένους, ἐξ ὧν ἔπεται ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε ἐλεύθερον καὶ ὑπεύθυνον ὄν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πόρισμα αὐτὸ ἀμφισβητεῖται ἕνεκα τῆς μεταξὺ τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων ὑπαρχούσης ὁμοιότητος καὶ τῆς δυσκολίας νὰ γείνη παραδεκτὸν ὅτι καὶ αὐτὰ εἶνε ἐπ' ἴσης ἐλεύθερα καὶ ὑπεύθυνα ὄντα καὶ νὰ ἀποδειχθῇ πῶς διαφέρουν ἀλλήλων, ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ καὶ τοῦτο τὸ ζήτημα.

γ) Αἱ μεταξὺ τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων διαφοραί.

Αἱ σωματικαὶ μεταξὺ ζώων τινῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων διαφοραὶ εἶνε ὁμολογουμένως ὀλίγαι· μολονότι δὲ ἡ συναφὴ διανοητικὴ διαφορὰ εἶνε τεραστία, εἶνε πιθανῶς διαφορὰ βαθμοῦ, διότι ὅλα τὰ ζῶα φαίνονται προικισμένα μὲ κάποιον νοῦν ὁ ὁποῖος τὰ καθιστᾷ ἱκανὰ νὰ αἰσθάνωνται τοῦλάχιστον εὐχαρίστησιν καὶ πόνον. Τὰ ἀνώτερα μάλιστα ζῶα φαίνονται ἔχοντα ἐπὶ πλέον ὅχι μόνον μνήμην, ἀλλὰ καὶ βαθμὸν τινα ἀντιλήψεως ἐν τῇ προσαρμογῇ μέσων πρὸς σκοπούς. Ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὰς ἠθικὰς ιδιότητας τῶν ζώων· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν

γνωρίζομεν ὡς πρὸς τὰ συναισθήματά των, δύσκολον νὰ εἰπωμεν ἂν ἔχουν ἢ ὄχι ἐλευθέραν βούλησιν. Ἐὰν δὲν ἔχουν, τοῦτο φυσικὰ θὰ ἀποτελεῖ μίαν σαφῆ διαφορὰν μεταξύ ζώων καὶ ἀνθρώπων. Οὐδὲν ὅμως δικαίωμα ἔχομεν νὰ δισχυρισθῶμεν τοῦτο· ὑπάρχουν μάλιστα ἀρκετὰ ἐνδείξεις ὑπὲρ τῆς ἄλλης ἐπόψεως· διὸ καὶ καλλίτερον νὰ μείνῃ τὸ ζήτημα ἀνοικτόν.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ὅμως ἂν τὰ ζῶα ἔχουν γνῶσιν τῆς ἐλευθερίας των, εὐρισκόμεθα ἐπὶ ἀσφαλεστέρου ἐδάφους, διότι ἡ ἀπόδειξις τοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ὅτι εἶνε ἐλεύθερος δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ συναισθήματά του μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς πράξεις του, ἐφ' ὅσον ἡ συνείδησις τῆς ἐλευθερίας του τὸν καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ σχεδιάζῃ· εἶνε δὲ ἀμφίβολον ἂν ὑπάρχει τι ἀντίστοιχον πρὸς τοῦτο εἰς τὰ ζῶα. Διότι, καίτοι πολλὰ τῶν ἔργων των ἐμφανίζουσι εἰς τινὰ σημεῖα σχέδιον, τοῦτο δὲν φαίνεται ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ ζῶα. Αὐτὴ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀσυνειδήτως σχεδιάζειν (τὸ ὅποιον παραδόξως εἶνε ἐκδηλώτερον εἰς τὰς κατωτέρας μορφὰς τῶν ἐμβίων ὄντων) καλεῖται ἔνστικτον, δύο δὲ ἰσχυροὶ λόγοι συντρέχουσι νὰ δεχθῶμεν ὅτι τοῦτο διαφέρει ἀπὸ τὸ πραγματικὸν σχέδιον τὸ ὅποιον προϋποθέτει πρόβλεψιν.

Τὸ πρῶτον εἶνε ὅτι, ἐὰν τὰ ἔργα ταῦτα ὀφείλοντο εἰς σχέδιον αὐτῶν τῶν ζώων, θὰ ἔπρεπε ταῦτα νὰ ἦνε προικισμένα μὲ διανοητικὰς δυνάμεις ὑψίστου βαθμοῦ. Λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὰς μελικηρίδας· εἶνε κατασκευασμένα ἐπὶ τῇ βίᾳ τῶν τελειότερων μαθηματικῶν ἀρχῶν, τῶν τριῶν ῥόμβων, τῶν κλειόντων τὰς ἐξαγώνους στήλας, ἐχόντων δὲ τὰς ἀκριβεῖς γωνίας οὕτως, ὥστε νὰ περιλαμβάνουν τὴν μεγαλύτεραν ποσότητα μέλιτος μὲ τὴν ἐλαχίστην δαπάνην κηροῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡμεῖς χρειαζόμεθα ἀνώτερα μαθηματικὰ καὶ βιβλίον λογαριθμῶν πρὸς κατασκευὴν τοιούτων προβλημάτων, δύσκολον εἶνε νὰ ἀντιληφθῶμεν πῶς τὸ κάμνουν αἱ μέλισσαι. Δὲν ἐξηγεῖται δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ διὰ τῆς κληρονομικότητος, διότι αἱ κατασκευάζουσαι τὰς μελικηρίδας μέλισσαι εἶνε ὅλαι ἐργατρίαι, ὡς τὰς καλοῦν, μὴ ἔχουσαι ἀπογόνους, ἐνφ' οἷς ἔχοντες ἀπογόνους εἶνε εἴτε οἱ κηρήνες, εἴτε αἱ βασίλισσαι· οὔτε ἐκεῖνοι ὅμως οὔτε αὗται κατασκευάζουσι μελικηρίδας. Τοιοῦτοτρόπως αὗται κατασκευάζονται ὑπὸ μελισσῶν, τῶν ὁποίων οὐδεὶς πρόγονος κατασκεάσῃ ποτε μελικηρίδας. Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ τὸ σχέδιον εἰς κληρονομικότητα.

Τὸ δὲ δεύτερον εἶνε ὅτι τὰ ἔνστικτα τῶν ζώων εἶνε ἐν τῇ πράξει τὰ αὐτὰ πάντοτε καὶ πανταχοῦ. Δὲν εἶνε περισσότερον προχωρημένα εἰς ταύτας ἢ ἐκεῖνας τὰς χώρας, ἢ εἰς ταῦτα ἢ ἐκεῖνα τὰ ἄτομα, οὐδὲ καὶ ἀναπτύσσονται περισσότερον σὺν τῷ χρόνῳ. Τὰ πτηνὰ κάμνουν τὰς φωλεὰς των σήμερον καθ' ὅσον τρόπον καὶ πάντοτε, ἢ τελευταία δὲ μελικηρὶς μελίσης δὲν εἶνε καλλιτέρα τῆς πρώτης, ἢ καὶ τῆς κατασκευασθείσης ὑπὸ μελισσῶν πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, ἐφ' ὅσον γνωρίζομεν. Πρὸς τοῦτοις τὰ νεογνὰ τῶν ζώων ἀνευ προηγουμένης καθοδηγητικῆς πείρας ἔχουν τὰ ἴδια ἔνστικτα, ὅποια καὶ οἱ γεννήτορές των. Εἶνε λοιπὸν προφανὲς ὅτι τὸ ἔνστικτον τῶν ζώων γεννᾶται μίξιν μὲ αὐτὰ, ἢτοι δὲν εἶνε ἐπίκτητον, διὰ τοῦτο δὲ οἶονδῃ·

ποτε φαινομενικὸν σχέδιον ὑπάρχει εἰς ὅτι κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ ἔνστικτον δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀποδοθῇ εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, πολὺ δ' ὀλιγώτερον τὸ σχέδιον ποὺ ἐμφανίζουσι οἱ ὀφθαλμοὶ του· τὸ σχέδιον ἀνήκει εἰς τὸν Ποιητὴν του.

Δυνατὸν ὅμως νὰ ἀντιταχθῇ ὅτι εἰς τινὰ τῶν ἀνωτέρων ζώων, καὶ ἰδίως εἰς τὰ οἰκειότερα πρὸς τὸν ἄνθρωπον κατοικίδια, εὐρισκόμεν πράξεις τινὰς αἱ ὁποῖαι φαίνονται νὰ προδίδουσι πρόβλεψιν καὶ σχέδιον. Ὁ κύων π. χ. εἰμπορεῖ νὰ θάψῃ ἐν ὄσπυρ δια νὰ τὸ ἀναζητήσῃ τὴν ἐπομένην. Ἄλλ' ἀφοῦ ἀπαξ ἔγεινε δεκτὸν ὅτι καὶ τὰ φαινομενικῶς ἐκπληκτικώτερα παραδείγματα σχεδὸν ἐξηγοῦνται μὲ τὸ ἔνστικτον, καλλίτερον φαίνεται νὰ τὰ ἐξηγήσωμεν ὅλα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

Τοῦτο δὲ ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι καὶ τὰ ἀνώτατα τῶν ζώων δὲν φαίνονται ἔχοντα ἰδέαν τινὰ εὐθύνης, συναισθησίν τινὰ καλοῦ καὶ κακοῦ, ἢ συνειδησίν, τὰ ὅποια ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἶνε ἀποτελέσματα τῆς συνειδήσεως τῆς ἐλευθερίας του. Καὶ αὐτὸ βεβαίως εἰμπορεῖ νὰ ἀμφισβητηθῇ ἐφ' ὅσον, ὅταν τιμωροῦμεν τὸν κύνα διότι ἔκαμε κᾶτι ποῦ μᾶς δυσάρεστοί, φαίνεται νὰ δεχόμεθα ὅτι εἶνε ὑπεύθυνον δι' ὅτι κάμνει. Δὲν ἔχει ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα. Τὸν κύνα τιμωροῦμεν διὰ νὰ προλάβωμεν τὴν ἐπανάληψιν τῆς πράξεως, εἰμπορεῖ δὲ πράγματι νὰ τὴν ἀποφύγῃ διότι ἡ μνήμη του συνδυάζει τὴν πρᾶξιν μὲ τὸν πόνον καὶ ὄχι διότι συναισθάνεται ἑαυτὸ ὑπεύθυνον δι' αὐτὴν ἢ τὴν θεωρεῖ κακὴν. Κατὰ τὰς πλείστας δὲ τῶν περιπτώσεων οὐδέποτε σκεπτόμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὸ ζῶον ὑπεύθυνον διὰ τὰς πράξεις του ἢ νὰ θεωρήσωμεν τὰς ζημίας του ὡς ἁμαρτίας.

Πρὸς τοῦτοις, μολονότι ὑπάρχουν δυσκολίαι νὰ θεωρήσωμεν τὴν συνειδητὴν ἐλευθερίαν ὡς τὴν ἐμφανίζουσαν τὴν μεταξὺ ζώων καὶ ἀνθρώπων διαφορὰν, ὑπάρχουν ὅμως ἐπ' ἴσης μεγάλαι, ἂν μὴ καὶ μεγαλύτεραι, δυσκολίαι νὰ τὴν τοποθετήσωμεν ἄλλαχοῦ. Ἐὰν εἰπωμεν ὅτι ὁ πίθηκος ἢ ὁ κύων εἰμποροῦν νὰ σχεδιάσουν, ἢ δυσκολία δὲν ἐλαττοῦται· ἀπλῶς μετατοπίζεται χαμηλότερα εἰς τὴν ζωικὴν κλίμακα. Εἰμπορεῖ μία μέδουσα νὰ σχεδιάσῃ; Ἡ σπουδαία ἰδιότης τῆς ἐλευθερίας πρέπει νὰ ἀρχίσῃ κᾶπου, φαίνεται δὲ ὀλιγώτερον δύσκολον νὰ τοποθετηθῇ μεταξὺ ζώων καὶ ἀνθρώπων παρὰ ὅπου ἄλλαχοῦ.

Ὡστε τὰ ἠθικὰ κατηγορήματα ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην μεταξὺ ζώων καὶ ἀνθρώπων διαφορὰν, διότι, μολονότι τὰ ζῶα ἔχουν, ἢ εἰμποροῦν νὰ ἔχουν ἐλευθέραν βούλησιν, ἢ ἐλευθερία αὐτὴ δὲν εἶνε συνειδητὴ, καί, ἐπομένως, ταῦτα δὲν εἶνε εἰς θέσιν, ὅπως οἱ ἄνθρωποι, νὰ σχεδιάσουν· τούτου δ' ἕνεκα δὲν εἶνε ὄντα προσωπικά.

δ) Συμπέρασμα.

Τὸ συμπέρασμα τοῦ θέματος εἶνε τοῦτο:

Ὡς πρὸς μὲν τὸν ἄνθρωπον, εἶνε προφανὲς ὅτι αἱ σωματικαί, αἱ διανοητικαὶ καὶ αἱ ἠθικαὶ του ἰδιότητες διαφέρουν σαφῶς ἀπ' ἀλλήλων. Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἦνε ἰσχυρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ διανοητικῶς ἀσθενής· ἢ δυνατὸν νὰ ἔχη μεγάλην διάνοιαν, ἀλλὰ νὰ ἦνε ἀσθενής τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα. Τοῦτο καθιστᾷ

πιθανόν τὸ ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶνε τρισύνθετος: ἐκ σώματος, νοῦ καὶ πνεύματος, τοῦ μὲν νοῦ ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὴν διανοητικὴν πλευρὰν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ δὲ πνεύματος πρὸς τὴν ἐλευθέραν ἠθικὴν φύσιν του, καὶ τῆς ψυχῆς συχνὰ χρησιμοποιομένης δι' ἑκάτερον τῶν δύο τελευταίων, γενικῶς ὁμως ἐπὶ τῆς διανοητικῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως. Μολονότι δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ εἰμεθα βέβαιοι, φαίνεται ὁμως πιθανόν ὅτι τὸ τέκνον λαμβάνει τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν του ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, τὸ δὲ πνεῦμά του ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν μεταξὺ ζώων καὶ ἀνθρώπων διαφορὰν, εἶνε πιθανόν ὅτι τὰ πρῶτα δὲν ἔχουν πνεῦμα, ἀλλὰ μόνον σῶμα καὶ (ἀνανάπτυκτον) νοῦν.

Ὡστε ἡ ὅλη ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου ζωὴ ἐμφανίζει τρεῖς κατηγορίας: τὸ βασίλειον τῶν φυτῶν ἀποτελούμενον ἐκ μόνης ὕλης· τὸ βασίλειον τῶν ζώων, ἐξ ὕλης καὶ νοῦ· καὶ τὸν ἀνθρώπον, ἐξ ὕλης, νοήσεως καὶ πνεύματος. Ἐκ τούτου φαίνεται νὰ συνάγεται ὅτι, ἐνῶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δυνατὸν (καθ' ὑπόθεσιν) νὰ προῆλθε δι' ἐξελίξεως ἐξ ἄλλης τινὸς μορφῆς τῆς ὕλης, ἡ δὲ νόσις ἐξ ἄλλης τινὸς μορφῆς νοήσεως, τὸ πνεῦμά του ὁμως εἶνε οὐσιωδῶς διάφορον, ἀδύνατον δ' ἄρα νὰ προῆλθε δ' ἐξελίξεως ἐξ οὐοῦδ' ἄλλου.

Ἐξ ἄλλου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ σῶμα καὶ ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μέχρι τινὸς ὑπὸ τὸν γνωστὸν ἔλεγχον τῆς ἐλευθέρως βουλήσεώς του, ἡ τοῦ πνεύματός του, τὸ τελευταῖον τοῦτο δέον νὰ θεωρηθῆται ὡς τὸ πραγματικόν του Ἐγώ. Ἐπομένως τὸ σῶμα καὶ ἡ διάνοια εἶνε ἰδικά του· δὲν ἀποτελοῦν τὸ Ἐγώ· τὸ Ἐγώ εἶνε τὸ ὄν, εἰς τὸ ὁποῖον ταῦτα ἀνήκουν. Ἄλλαις λέξεσιν, ὁ ἀνθρώπος εἶνε πνεῦμα ἔχον σῶμα καὶ νοῦν, καίτοι τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶνε βεβαίως τόσον σπουδαῖα, ὥστε δὲν θὰ ἦτο ἄνευ αὐτῶν πλήρης ἀνθρώπος.

Τὸ συμπέρασμα μὲν εἶνε λοιπὸν σαφές.

Ἄπεδειξαμεν, ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε ἐλεύθερον ὄν, τῆς ἐλευθερίας του διακρινούσης αὐτὸν ἀπὸ τὰς φυσικὰς δυνάμεις καὶ καθιστώσης αὐτὸν ἐν μέρει ὑπερφυσικόν. Εἶνε ὃν ὑπεύθυνον, τῆς εὐθύνης του ὁφειλομένης εἰς τὴν συνειδητὴν του ἐλευθερίαν καὶ διακρινούσης αὐτὸν ἀπὸ τὰ ζῶα. Οὕτω ὁ ἀνθρώπος κατέχει μοναδικὴν θέσιν. Οὐδὲν ἄλλο ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου τῷ ὁμοιάζει· ὡς προικισμένος δὲ μὲ συνειδητὴν ἐλευθερίαν, ἡ ὁποία τὸν καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ σχεδιάζῃ καὶ τὸν κάμνει προσωπικόν ὄν, ὁμοιάζει πρὸς μόνον τὸν Θεόν. (W. T.)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ αὐτοθυσία τοῦ ἀλιέως.

Ὁ πλανόδιος ἀλιεὺς Βασίλειος Δεμονίδης ἰδὼν κορασίδα κινδυνεύουσαν νὰ πνιγῇ ὤρμησεν εἰς τὰ λιμνάζοντα ἕδατα καὶ ἀρπάσας αὐτὴν ἔφερε μὲν σφῶν μετ' ἀγῶνα ὑπεράνθρωπον εἰς τὴν ὄχθην τοῦ τέλους, ἀλλ' ἐπέκνυεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν κόπωσιν, καὶ ἐπὶ νύγῃ τὸ γεγονός, παρὰ τὸ σπανιότατον τῆς ὠραίας αὐτοθυσίας, ἐσημείωσαν ξηρῶς αἱ ἐφημε-

ρίδες, πέραν δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὑπερόχου ἀνθρώπου, οὐδὲν ἐπὶ πλέον ἐγνώσθη. Ἐὰν διεπράττετο μία προῦξις κακῆ, στήλαι δολόκληροι τῶν ἐφημερίδων ἐπὶ ἡμέρας μετὰ τῶν σχετικῶν εἰκόνων θὰ ἠρόχλων τοὺς ἀναγνώστας μετ' ὄλων τῶν μηητικῶν εἰς πάσας τὰς πτυχὰς τοῦ κακοῦ λεπιτομερειῶν καὶ συνεντεύξεων, διὰ τὰ μὴ μείνη ἀδίδακτον τὸ κοινὸν περὶ τῶν ἐγκληματικῶν ἐκδηλώσεων τῶν κακοῦργων γήσεων. Ὅσακις ὁμως πρόκειται περὶ τῶν ἐψηλῶν ἐκφάνσεων τῶν ὠραίων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι τόσον εἰς τὴν ἐποχὴν μας σπανίζονται, περὶ τῶν ἠρωδισμῶν τῶν μεγάλων ἡρωδῶν, περὶ παντὸς ὅτι οἰκοδομῆ τῆν κοινωτίαν, σιτέχει αὐτὴν καὶ συγκρατεῖ καὶ ἀναδεικνύει καὶ σώζει, οὐ μόνον δὲν ἐθρίσονται πρόθυμοι γραφίδες νὰ ἐξάρωσι τὰ ἐκπαγλα μετέωρα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ κράτος δὲν φαίνεται συγκινοῦμενον ἐκ πράξεων, ὧν ἀκριβῶς ἡ προσήκουσα ἐκτίμησις ἀποτελεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν ἰδικὴν του σωτηρίαν. Ἀληθῶς ζῶμεν εἰς κόσμον ἀκαταλήπτων ἀντινομῶν.

Ματαία ἐφευρετικότης.

Οἱ ἄθεοι τῆς Μόσχας, ἀνεξάντλητοι εἰς μεθόδους καταπνίξεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ἐπενόησαν ἐπ' ἐσχάτων νέον τρόπον ἀντιθρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν παιδίων, ἀπ' αὐτῆς τῆς νηπιακῆς ἡλικίας: τό... «Ἄθεον Ἀλφαβητάριον». Ἐκαστον δῆλον ὅτι γράμμα τοῦ ὀρθοῦ ἀλφαβήτου ἀποτελεῖ ἀρκετικὸν λέξεων ἢ καὶ δολοκλήρων φράσεων ἀντιθέου καὶ ἀντιθρησκευτικοῦ περιεχομένου, συνοδεύεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀντιστοιχόν εἰκόνας, κατὰ τὴν μέθοδον συντάξεως τῶν ἐν χρήσει σήμερον ἀλφαβηταρίων. Οὕτω ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας ἐγγίνεται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὀρφανῶν τὸ μῖσος κατὰ τῆς θρησκείας καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀποστραφῆ ἵνα δολοκλήρως τὸ ἔθνος ἀναπτειχθῇ οὐ μόνον ἀπλῶς ἀθρησκον, ἀλλὰ καὶ πολέμιον τῆς θρησκείας. Ἡ ἐφευρετικότης εἶνε, ὁμολογοῦμένης, ἐθνεφῆς. Ἄλλ' ἄς δοκιμασθῇ καὶ αὐτή, τέλος πάντων, ἵνα μὴ, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν, τῆς ὅλης ἀντιθρησκευτικῆς ἐκστρατείας τῶν περιέργων ἀναμορφωτῶν, λεχθῆ ὅτι παρημελήθη ἡ τελεσφορωτέρα τῶν μεθόδων τῆς ἀποκτηνωτικῆς πολιτικῆς.

Τὰ πάτρια.

Συνεστήθη παρ' ἡμῶν ἐπ' ἐσχάτων ἄξιον πολλῆς προσοχῆς σωματεῖον, ἡ «Ἐταιρεία ἠθῶν καὶ παραδόσεων». Ἦτο καιρὸς, πράγματι, τὰ στραφῆ σοβαρὰ ἡ προσοχὴ πρὸς τὴν ἀρηνητικὴν ὕψιν τῆς σημερινῆς ἐλληνικῆς κοινωτικῆς ζωῆς, συνισταμένην εἰς τὴν ἐπιπολαίαν παρ' ἡμῶν ἐπιχρότητα ἐλιστικῶν ὀρπῶν, τὴν χαλάρωσιν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ τῆς κοινωτικῆς πειθαρχίας, τὴν λήθην τῶν ἀρχαίων ἠθικῶν ἰδανικῶν, τὴν ὀρπὴν πρὸς ἀνατρεπτικὰς τάσεις, τὴν οἰκτιρότητα τῶν ἐφέσεων τῶν λεγομένων ἀριστοκρατικῶν κύκλων, καὶ τὰ ταιαῦτα. Ἐὰν τὸ ἐν λόγῳ σωματεῖον δὲν περιορισθῇ εἰς χάριτον πρόγραμμα, ἀλλ' ἐπιδιώξῃ δραστηρίως τὴν ἀναβίωσιν τῶν πατρίων ἡμῶν ἠθῶν καὶ παραδόσεων, αἵτινες, ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας

ἡμῶν διαφυλαχθεῖσαι, ἀπετέλουν καὶ ἀποτελοῦν πάντοτε τὴν συνεκτικὴν καὶ σπύγγην δύναμιν τῆς γνησίας ἑλληνικῆς ζωῆς. ἐὰν κατορθώσῃ τὴν ἀναζωογονήσῃ τὴν παλαιὰν κοινὴν γένουιν καὶ συνείδησιν ὡς πρὸς τὴν ἄξίαν τῶν πατρίων καὶ ἀναστηλώσῃ, οὕτω τὰς ἐκσυνομηθείσας ἠθικὰς ἄξιας. ἐφ' ὧν ἐδράζετο ἡ ζωὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. καὶ προσέβη, πρῶτον, πολίτευμα εἰς τὸ ἔθνος ἑπιχειρήσας. Ἐπειδὴ δὲ βλέπει οὐ τὸ πρῶτον τῆς κριτικῆς ἑταιρείας συμβούλου ἀπετέλεσαν ἐπιφανεῖς ἄνδρες διακρίματα ὀικουμένην, αἵτινες ἐν τῇ ἱστορίᾳ των ἐκρίθησαν πάντοτε ἐν ἡμῶν τὰ ἑλληνικὰ πάτρια, δικαιοῦμεθα τὰ ἀναμετρώμεν ἀνάλογον τῇ ὅλῃ τῆς ἑταιρείας δραστηριότητα.

*
Ἐν τῷ πολυβόλῳ βιβλίῳ τοῦ Alfred Rosenberg «Ὁ μῦθος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος», τὸ ὅποιον ἐν βραχεῖ ἡφίθρησεν ἦδη καὶ τρίτην ἔκδοσιν, περιέχεται σὺν ἄλλοις παραδόξοις τοῦ «γερμανικοῦ χριστιανισμοῦ» καὶ ἡ ἐξῆς περικοπή: «Πᾶσα γερμανικὴ διαπαιδαγωγὴ κατ' ἀνάγκην θὰ ἀναγνωρίζῃ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς οὐδένα πολιτισμὸν ἔφερεν εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἄπ' ἐναντίας, ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ὁ ὀφείλων τὴν μόνιμόν του ἄξίαν εἰς τὸν γερμανικὸν χαρακτήρα. Τοῦτο ἐξηγεῖ διατί αἱ σταθεραὶ ἄξιαί τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἐκδηλοῦνται ἐν χώραις νόθων πληθυσμῶν, ὡς ἡ δυτικὴ Ἀμερικὴ. Αἱ γερμανικῆς προελεύσεως ιδιότητες εἶνε αἱ παρέχουσαι τὸ αἰώνιον στοιχεῖον εἰς τὸν Χριστιανισμόν...»!

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνεκρότησε κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα δύο τακτικὰς συνεδριάσεις, ὡσαύτως δὲ συνήλθε χθές καὶ τὸ Πρωτόδικον Συνοδικὸν Δικαστήριον.

—Εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Δουβινοπόλεως ἐχορηγήθη παράταξις τῆς ἀδείας αὐτοῦ μέχρι τέλους Ἀπριλίου πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ προσβληθέντος κατὰ τὴν ἐνταῦθα παραμονὴν του ἐκ γρίπης.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν ἐγνώρισε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ ἄφῃξιν καὶ τὴν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν πρότασιν τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς ἱ. μητροπόλεως Κεφαλληνίας, ὅπως διορισθῇ κατὰ μετὰπεμψιν ἡγουμένους τῆς ἱ. μονῆς Σισίων τῆς ἱ. μητροπόλεως Κεφαλληνίας ὁ μοναχὸς τῆς ἱ. μονῆς Κηπουραίων τῆς αὐτῆς μητροπόλεως Λαυρέντιος Σταθάτος.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος παρέσχεν ἀδειαν ἀπουσίας δι' Ἀθήνας δεκαήμερον μὲν εἰς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Μυτιλήνης καὶ Φωκίδος, δεκαπενθήμερον δὲ εἰς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Θεσσαλονίκης, Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως, Ξάνθης, τριήμερον εἰς τὸν Σεβ. Μητροπ. Καρυστίας, πενθήμερον εἰς τὸν Σεβ. Μητροπ. Καλαβρύτων, καὶ τετραήμερον εἰς τὸν Σεβ. Μητροπ. Σύρου.

—Εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κοζάνης ἐχορηγήθη μηνιαία ἀδεία ἀποδημίας εἰς Βουδαπέστην τῆς Οὐγγαρίας πρὸς τακτοποίησιν τοῦ ζητήματος τοῦ Χαρισίου Κληροδοτήματος.

—Ἐπίσης ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐχορηγήσεν εἰς τὸν Τοποτηρητὴν τῆς ἱ. μητροπόλεως Κεφαλληνίας, τετραήμερον ἀδειαν ἀπουσίας εἰς Πάτρας.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν διὰ τοῦ σχετικοῦ νόμου μονιμοποίησιν τοῦ ἱερέως Θεοφάνους Ἀρχιμανδρίτου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Ράξῃ. Ἐπίσης τὴν εἰς πρεσβύτερον προχειρίσιν τοῦ Δημ. Ἀλεξίου διὰ τὸ χωρίον Ζαπταίων.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Μεσσηνίας ἀνεκοίνωσε τῇ ἱ. συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον προχειρίσιν τοῦ Κωνσταντίνου Πολυχρονοπούλου διὰ τὸ χωρίον Χρυσοκελλαριά.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Πατρῶν ἀνεκοίνωσε τὴν κατόπιν ἐκλογῆς τοποθέτησιν τοῦ ἱερέως Ἀνδρέου Ἀνδρικοπούλου ὡς ἐφημερίου Τραγανοῦ, τοῦ ἱερέως Χρυσάνθου Φίλια, ὡς ἐφημερίου Καλαυδρίτης, καὶ τοῦ ἱερέως Γαβριὴλ Κονταξῆ, ὡς ἐφημερίου Ἀραγωγείνης.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Ὀλυμπίας ἀνεκοίνωσε τὴν εἰς πρεσβύτερον προχειρίσιν τοῦ Ναπολέοντος Καράμπελα διὰ τὸ χωρίον Στασοῦ καὶ τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Παναγιώτου Πανοῦση ὡς ἐφημερίου τοῦ ἱ. ναοῦ τοῦ Τιμίου Προδρόμου Φιλιατρῶν.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Μεσσηνίας ἀνεκοίνωσε τῇ ἱ. συνόδῳ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐφημερίου Κυνηγοῦ αἰδέσ. ἱερέως Κωνσταντίνου Τσουτσουρα λόγφ γήρατος.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἠλείας ἐγνώρισε τὴν κατόπιν ἐκλογῆς τοποθέτησιν τοῦ ἱερέως Τρύφωνος Μανωλόγλου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Κελεοῦ καὶ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐφημερίου Παλαισχωρίου αἰδέσ. ἱερέως Δημητρίου Διαμαντοπούλου, ὡς ἐγκαταλιπόντος ἀδικαιολογητῶς τὴν θέσιν αὐτοῦ ὑπὲρ τὸν μήνα.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Φθιώτιδος ἀνεκοίνωσε τὴν κατόπιν ἐκλογῆς τοποθέτησιν τοῦ ἱερέως Ἰωάννου Μπούργου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Φουρνᾶς, ὡς καὶ τὴν ἐν τῇ ἐνορίᾳ Παρορίου τοῦ ἱερέως Ἰωάννου Κοζίκα, κανονικῶς ἀπολυθέντος παρὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, εἰς οὗ τὴν δικαιοδοσίαν ὑπήγετο.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον προχειρίσιν τοῦ διακόνου Θεοφάνους Παπαθεοφάνους διὰ τὴν ἐνορίαν ἀγ. Βαρβάρας.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παραμυθίας ἀνεκοίνωσε τὴν εἰς πρεσβύτερόν χειροτονίαν τοῦ Χαραλάμπους Μπάροκα διὰ τὸ χωρίον Νάρισσον.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον προχειρίσιν 1) τοῦ Δημητρίου Παπαδοπούλου διὰ τὸ χωρίον Ἀγίαν Ἐλένην, 2) τοῦ Γεωργίου Γκουτζιούρη διὰ τὸ χωρίον Λευκούδαν, 3) τοῦ Ἀποστόλου Παπαστεφάνου διὰ τὸ χωρίον Ποπονίαν, καὶ 4) τοῦ Φωτίου Βάκουλη διὰ τὸ χωρίον Λαφνοῦδιον.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σιατίστης καὶ Σιατίστης, τοποτηρητῆς τῆς ἱ. μητροπόλεως Καστορίας, ἀνεκοίνωσε τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν 1) τοῦ Χρίστου Τραϊνοῦ διὰ τὸ χωρίον Κοντρούρη, 2) τοῦ Σπυρίδωνος Κορμαῆ διὰ τὸ χωρίον Ταυρίλοβον, 3) τοῦ Χρίστου Εὐαγγέλου διὰ τὸ χωρίον Ζυγούλην καὶ 4) τοῦ Κωνσταντίνου Ζία, ὡς ἐφημερίου Μηλίτης.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν διορισμὸν τοῦ ἱερομονάχου Παρθενίου Σακελλαρίου, ὡς μοναχοῦ τῆς ἱεράς Μονῆς Ρεντίνης.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θήρας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν διορισμὸν ὡς ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Χοροβιτισσῆς τοῦ Ἀρχιμ. Θεοφίλου Βενιέρη, ἀδελφοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας ἐγνώρισε τῇ Ἱ. Σ. τὸν διορισμὸν τοῦ ἱερομονάχου Βησσαρίωνος Κορκολιάκου, ὡς συμβούλου τῆς ἱ. μονῆς Δημόβης, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος τὸν διορισμὸν τοῦ Καλλινίκου Ντασιού, ὡς συμβούλου τῆς ἱ. μονῆς Δαδίου καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας τὸν διορισμὸν τοῦ Κυρίλλου Παπαχριστοδουλοπούλου, ὡς ἡγουμένου τῆς ἱ. μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Δημητριάδος ἀπέστειλε τῇ Ἱ. Συνόδῳ δοχ. 4250 προσεχομένας ἐκ περιφορᾶς δίσκων ἐν τοῖς ἱ. ναοῖς ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Ἁγίας Λαύρας.

—Μετὰ σχετικὴν αἴτησιν, ὑποβληθεῖσαν τῇ ἱ. συνόδῳ διὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Παραναξίας, ἐχορήγησεν ἡ ἱ. σύνοδος εἰς τὸν ἡγουμένον τῆς ἱ. μονῆς Λογοβάρδας Ἀρχιμ. Φιλόθεον Ζερβάκον εικοσήμερον ἀδειαν ἀποδημίας ἐξ Κων(πολιν) δι' ὑποθέσεις τῆς Μονῆς.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν διορισμὸν τοῦ ἱερομονάχου Δωροθέου Μιλετάκη, ὡς συμβούλου τῆς ἱ. μονῆς Δομβοῦς.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λευκάδος ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συ-

νόδω τὴν εἰς πρεσβύτερον προχείρισιν τοῦ διακόνου Χρίστου Γεωργίου ὡς ἐφημέριου τοῦ χωρίου « Ἅγιος Γεώργιος ».

— Καταρτισθέντων τῶν καταλόγων τῶν ἐκλογίμων διὰ τὰς ἰ. μητροπόλεις Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ἰ. συνόδου τῆς 24 Ἀπριλίου ἁ. ἔ. ἀπεφασίσθη, ὅπως δι' ἐγκυκλίου ἀνακοινωθῶσιν οὗτοι τοῖς σεβ. ἱεράρχαις μετὰ τῆς παρακλήσεως, ἵνα ἀποστείλωσι ψηφοδέλτιον, προτείνοντες ἀνά δύο μόνον ὀνόματα ἐκ τῶν ἐν τοῖς καταλόγοις δι' ἑκατέραν μητροπόλιν.

— Ὁ σεβ. μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀνεκοίνωσεν αὐτῇ τὰ κατὰ τὴν εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομὴν ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα.

— Μετὰ πρότασιν τοῦ Μακ. Προέδρου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως ἀποσταλῆ ἐγκύκλιος Αὐτῆς πρὸς τοὺς σεβ. ἱεράρχας μετὰ σχετικῶν ἀντιτύπων παραινετικῆς ἐγκυκλίου πρὸς τὸν εὐσεβῆ ἑλλητικὸν λαὸν περὶ ἐράνων ὑπὲρ τοῦ « Οἴκου τῶν Τυφλῶν » κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ.

— Ἐξ ἀφορμῆς σχετικῶν τηλεγραφημάτων καὶ ἐγγράφων Ἱεραρχῶν καὶ διαφόρων Κοινοτήτων μετὰ συζήτησιν ἐπὶ τῆς δημιουργουμένης καταστάσεως ὑπὸ τῶν παλαιομερολογιτῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ μετὰ συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν θρησκευμάτων, ὅπως ἐπιτροπὴ ἐκ Συνοδικῶν μελῶν συναντηθῆ μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ πρὸς κανονισμόν τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ἰ. Συνόδου, ὅπως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καταρτισθῆ ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Μακαρ. Προέδρου καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σπάρτης καὶ Λιδυμοτείχου.

— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ συνεκροτήθη ἡ ἀνωτέρω σύσκεψις τῆς ὁμοίας μετέσχον ὁ κ. πρωθυπουργός, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Σπάρτης καὶ Λιδυμοτείχου καὶ οἱ ὑπουργοὶ Παιδείας καὶ Ἐσωτερικῶν. Κατὰ τὴν σύσκεψιν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας ἀνέπτυξαν εἰς τὴν κυβέρνησιν τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας δυσάρεστον κατάστασιν, ἐτόνισαν δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς ὀριστικῆς καὶ ἐνιαίας διαρρυθμίσεως τοῦ ζητήματος. Ἔθεσαν ἐπίσης ὑπ' ὄψει τῆς κυβερνήσεως τὴν ἀνωμαλίαν, ἣτις ἐπέρχεται ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει εἰς τὰς νομικὰς σχέσεις ἐκ τῆς τελείσεως ὑπὸ παλαιομερολογιτῶν ἀκύρων ἱεροπραξιῶν. Ἐπὶ προτάσεως τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας περὶ χρησιμοποίησεως κανονικῶν ἱερῶν πρὸς τέλεσιν ἱεροπραξιῶν τῶν λεγομένων παλαιομερολογιτῶν μέλλει νὰ συσχεφθῆ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν προσεχέῃ συνεδρίᾳ.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπήθυσεν ἐγκύκλιον πρὸς ἅπαντας τοὺς μητροπολίτας, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ ὅπως ἀποστείλουν λεπτομερῆ πίνακα τῶν λειτουργούντων εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία κατηχητικῶν σχολείων. Οἱ πίνακες θὰ περιλαμβάνουν τὸν ἀριθμὸν τῶν σχολείων κατὰ πόλεις καὶ ναοὺς, τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν καὶ τὸ διδακτικὸν προσωπικόν. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγκεντρωθησομένων στοιχείων ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θέλει λάβῃ μέτρα διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ θεσμοῦ τῶν κατηχητικῶν σχολείων καὶ τὴν ἐνίσχυσιν αὐτῶν.

— Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἠθικῆς θεολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας κ. Γ. Πάσιεφ ἐπαφληθεὶς ὀλιγοήμερον διατριβῆς αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις ὁμίλησε δις πρὸς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς περὶ τῶν βάσεων τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸν ἀγορευτὴν παρουσίασε πρὸς τοὺς φοιτητὰς ὁ Κοσμητὸς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Γ. Σωτηρίου, ὑπὸ τῆν προεδρίαν δ' αὐτοῦ ἡ Σχολὴ ἰδεαζιώθη τὸν βούλγαρον Καθηγητὴν καὶ τὴν Κυρίαν Πάσιεφ ἐν γεύματι τῇ παραμονῇ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν.

— Ὁ κ. Γ. Πάσιεφ παρελθὼν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Μακαριωτάτου ὑπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὰ σεβάσματα του.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ὁμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ « Παρνασσοῦ » ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Γεώρ. Σωτηρίου περὶ τῶν κειμηλίων τοῦ Σκευοφυλακίου τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, προσκλήσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκου. Πατριαρχοῦ, ἐμελέτησε καὶ ἐτακτοποίησεν. Ἡ λίαν ἐνδιαφερόμενα ἀπὸ πάσης ἐπόψεως ὁμίλια συναδεδεύετο ὑπὸ προβολῶν φωτεινῶν εἰκόνων τῶν κυριωτάτων κειμηλίων τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, ἐδόθη δὲ ἀφορμὴ καὶ εἰς τοὺς μὴ ἐπισκεφθέντας τὸ Φανάριον νὰ λάβωσιν ἰδεῶν τινὰ καὶ τῶν σημερινῶν κτιρίων τοῦ Πατριαρχείου, περὶ τῆς ἱστορίας τῶν ὁποίων εἶχε τὴν εὐτυχή ἐμπνευσιν ὁ ὁμιλητὴς νὰ κάμῃ τὸν προσήκοντα λόγον. Ἡ ὁμίλια κατεχειροκροτήθη ὑπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου.

— Ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῆς « Ἀναπλάσεως » ἰδρυθῆ καὶ παρ' ἡμῖν « Γραφεῖον ὀρθοδόξου μορφώσεως », ὁμοιον πρὸς τὰ ἐν ἄλλαις ὀρθοδόξαις χώραις ἀπὸ ἔτους ἰδουθέντα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς συγκεντρώσεως τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐν γένει ἀγωγὴν τῆς νεολαίας μας ὑλικοῦ, τῆς μελέτης καὶ τῆς οἰστηματοποιήσεως αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπὶ τοῖς συναφῶν ζητημάτων συνεννοήσεως μετὰ τῶν ἐν ταῖς λοιπαῖς ὀρθοδόξαις χώραις ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου ἐργαζομένων ἐιδικῶν.

— Καθ' ἡ πληροφοροῦμεθα ἐκ Ζακύνθου, αἱ ἐορταὶ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας διοργανώθησαν προσηκόντως ὑπὸ τοῦ τοποτηρητοῦ Ἀρχιμ. Δ. Μανριά, τῇ συνεργασίᾳ καὶ τοῦ ἱεροκλήρουκ αἰδ. Ν. Ἀβούρη. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς, ὁμίλησε περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὁ δὲ δευτέρος εἰς τὸν κεντρικὸν ναὸν τῶν Ἁγίων Πάντων περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀμβωνος εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς. Καθ' ἅπασαν δὲ τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν κατὰ τὰς Κυριακάς, πρωΐας τε καὶ ἑσπέρας, καὶ τὰς Παρασκευὰς ἐκηρύσσεται εἰς τοὺς ναοὺς τῆς πόλεως ὁ θεῖος λόγος παρὰ τοῦ παν. Τοποτηρητοῦ, τοῦ Ἀρχιμ. Νικηφ. Γιαννούλη, τοῦ ἱεροκλήρουκ καὶ τῶν αἰδ. ἱερῶν Νικολάου Κοκκίνη καὶ Διον. Μπρόνικου, ὡς καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἱερῶν τοῦ Γυμνασίου Διον. Λάτα. Ἐν ἀπολύτῳ δὲ τάξει καὶ σεμνοπρεπεῖᾳ διεξήχθησαν αἱ τελεταὶ καὶ αἱ λιτανεῖαι τῆς Μ. Ἐβδομάδος, τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου κατὰ εἰδικὸν πρόγραμμα, ὡς καὶ ἡ πανήγυρις τῆς ἐορτῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς κοινότητος Ποχάλεως.

— Ἡ τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας κ. Ἀνθίμου καθιερωθεῖσα τελετὴ τῆς Ἀγάπης τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα ἐγένετο καὶ ἐφέτος ἐν Θήρᾳ μετὰ θαυμαστῆς μεγαλοπρεπεῖας καὶ σεμνῆς ἐπιβλητικότητος. Παρέστησαν κατ' αὐτὴν ὁ κλῆρος, αἱ ἀρχαὶ τῆς νήσου καὶ πλῆθος ἄπειρον ἐξ ὄλων τῶν χωρίων.

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Καλαμῶν ὅτι σπουδαία θρησκευτικὴ ζωὴ καὶ κινήσις ὑπάρχει ἐν τῇ πόλει τῶν Καλαμῶν καὶ καθόλου τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσσηνίας, χάρις εἰς τὴν μερίμναν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Πολυκάρπου καὶ τὰς ἀκόλουθους προσπάθειας τοῦ Πρωτοσυκέλλου Κυρίλλου Καρμπαλιώτου. Προνοίᾳ τῆς Α. Σ. λειτουργοῦν ἐν Μεσσηνίᾳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πρωτοσυκέλλου 50 Κατηχητικὰ Σχολεῖα, εἰς ἃ διδάσκουσι λίαν ἀξιεπαίτως οἱ ἐφημέριοι τῶν ναῶν, ἐνθα ταῦτα λειτουργοῦσι. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς τὸ κήρυγμα ἦτο πλούσιον ἐν Μεσσηνίᾳ. Ἐκτὸς τῶν τακτικῶν κηρυγμάτων ἡ Α. Σ. ὁμίλησεν ἐπὶ ἡθικοθρησκευτικοκοινωνικῶν θεμάτων ἐν τῇ λέσχῃ τῶν Καλαμῶν καὶ τῇ αἰθούσῃ τοῦ Βιοτεχνικοῦ ἐπιμελητηρίου, ὁ δὲ Πρωτοσυκέλλος κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας πασῶν τῶν Κυριακῶν τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς ὁμίλει ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἀαϊκῆς Σχολῆς ἐνώπιον πνευματοῦ ἀκροατηρίου. Ἐπίσης κηρύττουσιν ἀνελλιπῶς ἐν Καλάμαις μὲν καὶ οἱ θεολόγοι Σωτ. Σπέντζουρας καθηγητὴς καὶ Γεώρ. Κασκαμπιάς Γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως, ἐν Μεσσηνίᾳ δὲ ὁ πανοσ. Θεοδόσιος Λαμπρόπουλος. Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα ὁ σεβ. ἐνίσχυσεν χρηματικῶς ἐξ ἐράνων τὸ Ἀσυλὸν τῶν ἀπόρων φυσικῶν τοῦ Προφήτου Ἡλίου διὰ δραχμῶν 4.000, εἰς τὰς φυλακὰς δὲ ἀπέστειλε δραχμὰς 1.500 διὰ τὸ συσσίτιον τοῦ Πάσχα.

— Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Λαμίας ἐν συρροῇ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος διεξήχθησαν αἱ τελεταὶ τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος καὶ τῶν ἑορτῶν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως. Καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ταύτας ἐκήρυττον ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιος, ὁ ἱεροκήρυξ κ. Δανιὴλ Βασιλόπουλος καὶ ὁ θεολόγος Γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως κ. Ἀθ. Ντάλλης. Τὸ Γεν. Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς ἰ. μητροπόλεως Φθιώτιδος διένειμεν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς πλήρεις στολάς εἰς 170 πτωχὰ παιδιά, ἄρονα καὶ θήλα, τῆς πόλεως Λαμίας, διένειμε δὲ κατὰ τὸ Μέγα Σάββατον περὶ τὰς 50 χιλ δραχμῶν εἰς ἀπόρους καὶ εἰσίασε πλουσίως ἐπὶ δύο ἡμέρας, τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα καὶ τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου, τοὺς φιλαχιόμενους, χάρις εἰς τὰ φιλόπτωχα καὶ φιλάλληλα αἰσθήματα τῆς Λαμιακῆς κοινωνίας προθύμως ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς ἐκάστοτε ἐκκλήσεις τῆς ἰ. μητροπόλεως.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρος ἀπέστειλεν εἰς τὴν Χριστ. Κοινωνικὴν Ἐνωσιν δραχ. 500 διὰ τὸ Ἀντικαρκινικὸν Ἰνστιτούτον.

— Ἐπίσης εἰς τὴν αὐτὴν Ἐνωσιν καὶ διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀπέστειλεν ἑτέρας δραχ. 500 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Διονύσιος.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὁ πρωτοπρεσβύτερος καὶ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίων Θεοδώρων Ἀθηγῶν Γρηγόριος Ἀλιφθέρης, λίαν μεμορφωμένος καὶ ζηλωτῆς κληρικὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ ἐκτός τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἠμίλησαν ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ λαοῦ καὶ ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν αὐτῆς ὁ κ. Μέκλιος ἐξάραντες τὴν μεγάλην ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινωνικὴν δράσιν τοῦ ἀειμνήστου κληρικοῦ, ὅστις ἐπὶ 27 συναπτά ἔτη ἐξημέρισε καθηγητῆς ἐν τῇ Ἐταιρείᾳ τῶν Φίλων τοῦ λαοῦ, ἀφιλοκερδῶς καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως διδάξας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῇ «Ὁρθοδοξίᾳ» ἀναγινώσκομεν τὰ ἐπὶ τῇ ἐγκαθιδρύσει τοῦ νέου μητροπολίτου Κρήτης σεβ. Τιμοθέου ἀποσταλέντα πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τηλεγραφήματα, ἐξ ὧν καταφαίνεται ἡ ἰδιαιτέρα χαρὰ τοῦ χριστεπανόμου πληρώματος τῆς Μητροπόλεως ταύτης ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κιτίου ἀναχωρήσας ἐκ Κωνπόλεως μετέβη πρὸς προσκύνησιν εἰς Ἱερσόλυμα, ἔνθα ξενίζεται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

— Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Ἀπ. Βαρνάβας» ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σισαίου καὶ Σιατίστης κ. Διόδωρος ἐπιστρέψων ἐκ τῆς Ἁγίας Γῆς, ἔνθα εἶχε μεταβῆ πρὸς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων, ἀπεβίβασθη εἰς Ἀμμόχωστον Κύπρου, ἀνελθὼν δ' εἰς Λευκωσίαν δὲν συνέτυχε μὲν τῷ σεβ. Τοποτηρητῇ, ἀπουσίαζοντι, ἐγένετο ὅμως δεκτὸς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ μετὰ πλείστης φιλοφρονήσεως.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γεωργίου Σωτηρίου, Ἡ εἰκὼν τῆς Παμμακαρίστου: ψηφιδωτὴ φορητὴ εἰκὼν τῆς Παμμακαρίστου τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ Κωνπόλεως. (Ἀνάτυπον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας) 1933.— Ὁ Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σωτηρίου ἐπισκεφθεὶς πρὸ τίνος τῆν Κωνπόλιν, μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις βυζαντινῶν κειμηλίων ἐξήτασε καὶ τὴν ἐν λόγῳ εἰκόνα, ἧς ἐνήργησε τὸν καθαρισμὸν καὶ τὴν στερέωσιν τῶν ψηφιδῶν. Ταύτης περιγράφει λεπτομερῶς τὴν κατάστασιν, ὁρίζει τὸν τύπον καὶ παρέχει τεχνικὴν ἀνάλυσιν, συγκρίνων δ' αὐτὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐν τῇ τέχνῃ γνωστοὺς παρομοίους τύπους ἀνάγει αὐτὴν εἰς ἐποχὴν ἀρχαιότεραν τοῦ ἰγ' αἰῶνος. Τὸ τεῦχος κοσμοῦσι τρία θαυμάσια φωτογραφικὰ ἀποτυπώματα τῆς εἰκόνης.

«OECUMENICA». — Νέον Ἀγγλικανικὸν Θεολογικὸν περιοδικὸν Θεολογικῆς συνθέσεως γαλλιστὶ κατὰ τρίμηνον ἐκδιδόμενον. — Τὸ ὑπὸ τῆς «Ἐκκλησίας» προαγγελθὲν νέον τοῦτο περιοδικὸν ἤρξατο ἤδη ἐκδιδόμενον προνοίᾳ τοῦ Συμβουλίου Ἐθνῶν Σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἀγγλίας, ὃς δὲ ἐγράψαμεν τοῦτο δὲν θὰ εἶνε ὄργανον ἐπίσημον ἢ μερίδος τινός, ἀλλὰ θὰ προσπαθῆσιν νὰ εἶναι πιστὸς καὶ ἀντικειμενικὸς ἐξηγητῆς τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ. Θὰ ἐπιδιώκῃ δὲ διπλοῦν σκοπὸν: θὰ πληροφοροῖ τί εἶνε ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία καθ' ἑαυτὴν, τὸν χαρακτῆρά της, τὰς σκέψεις της, τὴν ζωὴν της, τὰς παραδόσεις της καὶ θὰ καθορίσῃ τὴν στάσιν αὐτῆς ὡς ἀφορᾷ ἄλλας ὁμολογίας καὶ τὰς ἀντιλήψεις αὐτῆς ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας εἶναι κληρονόμος πολλῶν παραδόσεων καὶ κατέχει θέσιν ἰδιότυπον ἐν τῷ χριστιανισμῷ. Εἶναι Καθολικὴ ἕνεκα τῶν συμβόλων της, τῆς διατηρήσεως καὶ τῶν τριῶν τῆς ἱερωσύνης βαθμῶν, τῶν μυστηρίων της, τῆς λειτουργίας της. Ἀλλ' εἶναι καὶ Εὐαγγελικὴ λόγῳ τῶν βαθῶν χαρακτηριστικῶν, τὰ ὁποῖα ἀφήκεν ἐπ' αὐτῆς ἡ Μεταρρύθμισις, καὶ λόγῳ τῶν σχέσεων αὐτῆς μετὰ τῶν Ἀγγλικῶν ὀναμορφῶτων ἐκκλησιῶν. Εἰς αὐτὴν πολλὰ ρεύματα συναντῶνται, διὸ καὶ ἐν αὐτῇ γίνεται ἀπόπειρα, συνθέσεώς τινος συστημάτων, ἅπανα ἄλλαχού ἀντιτίθενται πρὸς ἄλληλα. Διὰ τοῦ ὄργάνου της τοῦτου σκοπεῖ νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς δισταμένους ἀπ' ἀλλήλων ὄργανον θεολογικῆς συνθέσεως. Ἡ «OECUMENICA» ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, δηλοῖ ὅτι εὐχαρίστος θὰ δεχθῇ τὴν συνεργασίαν πάντων ὅσοι δύνανται νὰ συνεισφέρωσι εἰς τὸ οἰκουμενικὸν πρόβλημα, ἧδη δὲ ἔλαβε τὴν διαβεβαίωσιν περὶ συνεργασίας Ἀγγλικανῶν, Ρωμαιοκαθολικῶν, Ὁρθοδόξων καὶ Διαμαρτυρομένων συγγραφέων. Τὸ περιοδικὸν χαρακτηρίζεται ὡς «περιοδικὸν θεολογικῆς συνθέσεως», διότι θὰ ἐνδιαφέρεται ὀλιγώτερον διὰ γεγονότα καὶ συζητήσεις τῆς στιγμῆς, καὶ περισσότερον διὰ θεμελιώδεις ἰδέας καὶ πραγματικότητας, θὰ προσπαθῇ δὲ νὰ ἀπαλλάσῃ τὰς τελευταίας τῶν περιστάτικῶν, ἅπανα περικαλύπτουσι καὶ πολλὰκις συσκοτίζουν αὐτάς, καὶ θὰ διευκολύνῃ τὴν τελευταίαν κατανοήσιν αὐτῶν ἐν συνθέσει πληρεστερῇ. Πρὸς ἐγγραφὴν ἢ δι' ἀντίτυπα ἀπευθυντέον: Society for Promoting Christian Knowledge, «Oecumenica», Northumberland Avenue, London, W. C. 2. (Τιμὴ: 1 σελίνιον ἢ 4 Γαλλικὰ Φράγκα δι' ἐν ἀντίτυπον. 4 σελίνια ἢ 15 Γαλλικὰ Φράγκα ἐτησίως, ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν).

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Μηθύμνης.

Κενωθειῶν δύο ὀργανικῶν θέσεων ἐφημερίων ἐν τῇ Κοινοτῇ Ἀντίσσης τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν καλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν αὐτάς καὶ κενημένους τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ἐ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὰ αἰτήσεις μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων. Ἐν Καλλοῦν τῇ 16 Ἀπριλίου 1934 † Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Τὸ τοπικὸν συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Χαλκίδος διακηρύττει ὅτι, ἐκτιθένται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν ἄγροί, ἐλαιοπερίβολα, ἄμπελοι κείμενα εἰς τὰς περιφερείας Δίμνης, Μαντουδίου, Αἰδηψοῦ, Γιάλτρων, Ἁγίου καὶ Ἰστιαίας τῆς ἰ. μονῆς Γέροντος βάσει πάντων ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 80 τοῦ 1934 διακηρύξεως τοῦ τοπικοῦ Συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς ἰ. μητροπόλεως Χαλκίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Χαλκίδι καὶ Ἰστιαίᾳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 20 Μαΐου 1934 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὡραν 10-12 ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκίῳ Ὑπ(μ)ατὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐν Χαλκίδι καὶ Ἰστιαίᾳ. Ὁ Πρόεδρος † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι